

Подобряване на взаимоотношенията между връстниците за справяне с проблемите на враждебност и насилие в класа и в училище

Насилие или безсилие

Един ден момиче на име Поля гледаше телевизия със своите родители. Даваха предаване за насилието и тя си спомни какво се беше случило преди няколко години.

Поля беше втори клас, когато към нейната група се присъединиха няколко нови ученици. Един от тях привлече погледа ѝ, тъй като беше различен. Тогава тя реши да се запознае с него.

-Здравей, казвам се Поля- каза тя с дружелюбен тон.

-Аз съм Николай.- отговори той с половин уста.

Бяха вече в трети клас,когато с Николай се случи нещо странно. Той стана нападателен и гневен. Ако някой му откажеше нещо, той веднага налиташе на бой. Реши, че това е начин, по който да се справя с проблемите си - чрез обиди и удари. Връстниците на Николай му бяха измислили прякор: „лудия Ники”. Той се превърна в аутсайдера на класа.

Поля го наблюдаваше, искаше да разбере причината за поведението му. И ето,че един ден това се случи.

- Дай ми един лист!- каза Ники с груб, заповеднически тон.Поля прие това като знак.

„Време е!“- каза си тя и му даде желанния лист.

След това започна да му помага по-често, дори се лишаваше от джобните си, за да може той да закуси. Така Ники се сприятеляваше с Поля и тя стана негов отдушник, или т.нар. „кошче за душевни отпадъци”. Момчето започна да споделя всичко. Разказа как баща му починал от рак, а след това майка му избягала с друг мъж, а той останал с брат си, който е само с 2 години по-голям от него.

-Когато изгубих татко, сякаш и аз се изгубих, а това с мама ме довърши. Питам се защо се случи точно това на мен и защо животът може да бъде толкова безмилостно жесток?- разказваше Ники с насълзени очи.

Така Поля разбра, че той се чувства много самотен и няма с кого да сподели, когато има проблем. Разбра също, че зад агресията стои огромна болка, липса, която той се опитваше да игнорира чрез агресията си. Започна да го успокоява:

-Не се страхувай Ники, вече няма да бъдеш сам. Аз съм до теб!-обнадеждаваше го тя.

Поля си спомни деня, в който Ники наби техен съученик, тъй като му беше отказал да даде отговора на една задача. Тогава „лудия Ники” удряше където свари, но Поля не стоя безучастна и се намеси:

-Какво правиш Ники? С агресията си нито ще върнеш баща си, нито ще вразумиш майка си! Не бива да се нахвърляш на всеки, който не направи каквото си поискал.- обясняваше му тя. Тогава той се разплака от безсилие, тъй като мразеше чувството за самота и изолация и не знаеше как да се справи с него.

- Но аз не искам да ме отблъскват! Не искам повече да бъда сам. Боли ме! Имам нужда от любов и разбиране.- плачейки говореше Николай.- Никой не ме разбира, не ме иска за приятел. Аз съм сам на този свят!

-Не плачи, Ники, всичко ще се подреди, обещавам ти!- успокои го тя като истински приятел.

Поля осъзна,че Ники се нуждаеше от допълнителна помощ и подкрепа, тъй като старанията ѝ се оказваха недостатъчни. Това я накара да се обърне за помощ към училищния психолог с надеждата той да му помогне. Поля разказа за същността на проблема:

-От известно време Ники се държи по-агресивно от преди, сякаш с времето болката расте и това го озлобява. Държи се грубо със съучениците ни, бие се. Опитвам да му помогна, но явно не е достатъчно, затова идвам за помощ при вас.

След разговора им, психологът повика и самия Николай. И така в продължение на няколко месеца се забелязваше промяна в Ники, който стана по-доверчив и толерантен към съучениците си. Двамата с Поля се превърнаха в добри приятели и тя се чувстваше щастлива, че е успяла да помогне. Той ѝ благодари с огромна топлина и обич:

-Поля, не знаеш каква добрина ми стори. Цял живот ще съм ти благодарен. Знай, че когато имаш нужда от нещо, аз съм насреща. Много ти благодаря!

**-И аз ти благодаря, че създадохме такова приятелство и съм горда с теб!
- отвърна му щастливата Поля.**

Изводът от тази история е, че зад всяка агресия, стои проблем, който има решение! Важно е да се говори за него, защото не винаги нещата са такива, каквито изглеждат, и : „ Понякога всичко, от което човек се нуждае, е нова гледна точка“ / Анди Андрюс „ Проницателят „ /. Винаги има кой да ни помогне, нужно е само да поискаме и да кажем „Не” на насилието!

Автор : Ирен Петрова

Ученичка от 11 „ в „ клас

В ПГРТО гр.Плевен